

TABERNAKULSKE SJENE BOLJIH ŽRTAVA

1. POGLAVLJE

ŠATOR OD SASTANKA KAO PRASLIKA

Tabor – Dvorište – Šator od Sastanka – Bakreni Žrtvenik – Umivaonik – Stol – Svjećnjak – Zlatni Žrtvenik – Prijestolje Milosti i Kovčeg Saveza – Vrata – Prvi Zastor – Drugi Zastor – Značenje Istih i Njihovi Antitipovi.

ŠATOR od Sastanka kojeg je Bog zapovijedio Izraelskom narodu izgraditi u pustinji Sin i u vezi s kojim su sve njihove vjerske službe i obredi bili uspostavljeni, bio je, uvjerava nas apostol Pavao, sjena dobara koje dolaze. (Heb. 8:5; 10:1; Kol. 2:17) Zapravo, cijeli Izraelski narod, kao i njegovi zakoni i vjerske službe i ceremonije, bili su prasluka. Budući da je to istina, naše razumijevanje plana i djela spasenja sada u tijeku, kao i njihov budući razvoj, ne mogu propustiti a da ne budu uvelike prosvijetljeni pažljivim proučavanjem tih „sjena” koje su Izraelci, za naše izgrađivanje, bili potaknuti ponavljati iz godine u godinu neprekidno sve dok Evandeosko doba nije uvelo njihove antitipove – stvarnost. 1 Pet. 1:11; Heb. 10:1-3

Mi ne istražujemo tu temu kako bi smo jednostavno došli do povijesne spoznaje o Židovskim formalizmima, obredima i

obožavanju već kako bi smo bili izgrađeni razumijevanjem *osnove* iz ispitivanja sjene – kako je Bog osmislio u uređenju.

Nećemo uspjeti pridati dovoljnu težinu i važnost sjeni osim ako ne shvatimo koliko je Bog pažljivo vodio i usmjeravao sve njene detalje. Prvo je odveo Mojsija na goru i dao mu ilustraciju načina na koji će se stvari izraditi; Drugo, zadužio ga je da bude pažljiv u vezi sa svakim detaljem – „Pazi, napravi sve po modelu koji ti je pokazan na gori!” (Hebr. 8:5; Izl. 25:40) Isto tako i sa svim detaljima službe: svaka jota i zarez morali su biti točno izvedeni u tipu, jer je ilustriralo nešto veće i važnije što će doći nakon toga. I kako bi se sve te sjene mogle točno izvesti, i da ljudi možda ne postanu neoprezni, uobičajeno kazna za svaki prekršaj bila je smrt. Na primjer, vidi Izl. 28:43; Broj 4:15,20; 17:13; 2 Sam 6:6,7; Lev. 10:1,2.

Shvaćanje Božje brige u stvaranju „sjene” ne bi nam samo trebalo dati povjerenje u njenu ispravnost, da ni jedno slovo ili crtica neće proći dok se svi ne ispune (Mt 5:18), nego također treba probuditi u nama tako veliko zanimanje za Božji plan što bi nas navelo da pomno ispitamo i pažljivo potražimo značenje tih sjena. I to, s Božjim obećanim blagoslovom, mi sada namjeravamo učiniti, uvjereni da među onima koji su uistinu Božji posvećeni- njegova djeca začeta od njegovog Duha – „onaj koji traži pronalazi; i njemu koji kuca, otvorit će se.”

Izgradnja Šatora od Sastanka

Upute dane Mojsiju za izgradnju Šatora od sastanka se može naći u Izl. 25 do 27, a izvještaj o izvođenju djela, u Izl od 35. do 40. Ukratko rečeno, Šator od sastanka je bila kuća izgrađena od niza drvenih okvira od šitimovog (*akacijinog*) drveta, „presvučenih” ili obloženih zlatom, postavljenih na krajevima

u srebrna postolja i čvrsto pričvršćeni šipkama istog drveta, također prekrivenima sa zlatom.

Ova građevina je bila široka 15 stopa, visoka 15 stopa i 45 stopa duga i otvorena na prednjem ili istočnom kraju. Bila je pokrivena s velikom bijelom lanenom tkaninom, isprepletenom s figurama kerubina, u plavoj, ljubičastoj i grimiznoj boji. Otvoreni kraj ili prednji dio konstrukcije, bio je zatvoren zavjesom sličnog materijala kao i pokrovna tkanina, nazvan „Vrata,” ili *prvi zastor*. Druga tkanina od istog materijala, slično tkana s likovima kerubina, nazvana „Zastor” (ili drugi zastor), obješena je tako da je da je podijelila Šator od sastanka u dva odijeljenja. Prvo ili veće odjeljenje, široko 15 stopa i dugo 30 stopa, bilo je nazvano „Svetinja.”* Drugo ili stražnje odjeljenje, 15 stopa široko i dugo 15 stopa, nazvano je „Svetinja nad svetinjama.” Ova dva odjeljenja činila su Tabernakul; i šator je bio podignut iznad njega radi zaklona. Napravljen je pokrov od kašmirske tkanine ili jarčje dlake, još jedne kože od ovna obojene crvenom bojom i još jednom kožom od tuljana (pogrešno prevedeno jazavčja koža).

*U hrvatskom prijevodu to se često, iako nepravilno, naziva „sveto *mjesto*,” a u takvim slučajevima riječ *mjesto* naći će se u kurzivu, naznačujući da su ga prevoditelji dodali, kao na primjer, u Izl. 26:33. Ova pogreška je prilično zbunjujuća, jer je „Dvorište” bilo ispravno nazvano „sveto *mjesto*.” Kada *mjesto* nije u kurzivu, to je uvijek značilo „Dvorište.” Vidi Lev. 14:13 i 6:26,27. U nekim slučajevima „Svetinja” se naziva „Šatorom sastanka.”

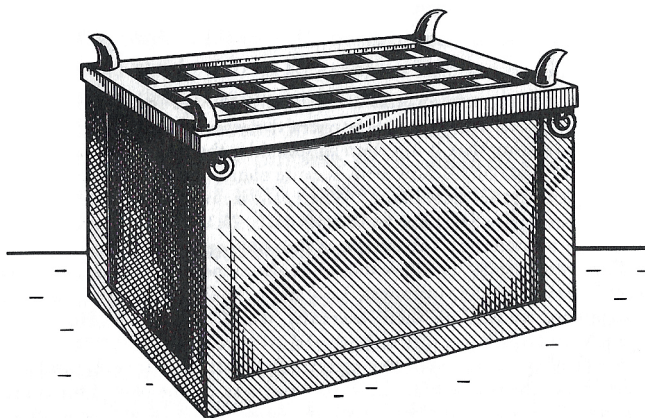
„Svetinja nad svetinjama,” ili „Svetište,” također se ponekad se naziva „Svetim *mjestom*” – „*mjesto* u kurzivu. Slučajevi, Lev. 16:17,20,23. Ukazujući na ta odijeljenja, nazvat ćemo ih, pojedinačno, „Dvorište,” „Svetinja” i „Svetinja nad svetinjama.”

Nedostatak uvažavanja interesa Kršćana za ove tipske slike i potrebu za ujednačenom točnošću, od strane prevoditelja Levitskog zakonika, mora da su bili uzrok različitih prijevoda koji su tako pomogli u zbunjivanju istraživača.

Sveto Dvorište ili Sveto Mjesto

Šator od sastanka je bio okružen jardom, ili „Dvorištem,” prema stražnjem dijelu kojeg je stajao. To dvorište, široko 75 stopa i dugačko 150 stopa, bilo je formirano od ograde od lanenih zavjesa, ovješanih o srebrne kuke, postavljene na vrhovima drvenih stupova $7 \frac{1}{2}$ stopa visokima, koji su bili postavljeni u teška postolja od bakra (pogrešno prevedeno bronca) i pričvršćeni, poput šatora koji je pokrivao Tabernakul, sa konopcima i klinovima. Sva ova ograda bila je sve sveto tlo i stoga se nazivala „Svetim Mjestom” – također „Dvorištem Šatora od sastanka.” Njegov otvor, poput vrata Šatora od sastanka, bio je prema istoku, i zvao se „Vrata.” Ova „Vrata” su bila od bijelog lana, isprepletenog s plavom, ljubičastom i grimiznom bojom.

Primijetiti će se da su tri ulazna prolaza, naime., „Vrata” u „Dvorište,” „Vrata” u „Svetinju” i „Zastor” u „Svetinju nad svetinjama,” bili od istog materijala i boje. Izvan Šatora od sastanka i njegovog „Dvorišta” bio je „tabor” Izraela koji ga je okruživao sa svih strana na doličnoj udaljenosti.

BAKRENI ŽRTVENIK

Dijelovi Svetog Šatora

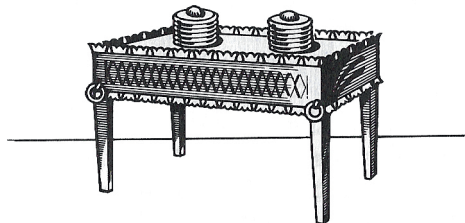
Oprema „Dvorišta” sastojala se od samo dva glavna djela: „Bakreni Žrtvenik” i „Umivaonik” – sa svojim odgovarajućim priborom.

Upravo unutar vrata, i odmah ispred njih, stajao je „Bakreni Žrtvenik.” Ovaj žrtvenik je napravljen od drveta i prekriven s bakrom, i bio je 7 i pol kvadratnih stopa i 4 1/2 stope visok. Razni pribor pripadao je njegovoj službi – vatrostalne posude (tzv kadionice), za nošenje vatre na „Kadioni žrtvenik,” posude za primanje krvi, kuke za meso, lopate itd.

Zatim, između „Bakrenog žrtvenika” i vrata Šatora od sastanka, bio je „Umivaonik.” Bio je napravljen od poliranog bakra, i bio je posuda za vodu; u njemu su se svećenici prali prije ulaska u Šator od sastanka.

Namještaj Šatora od sastanka sastojao se od „Stola,” „Svijećnjaka” i „Kadionog žrtvenika” u „Svetinji,” i „Kovčega svjedočanstva” u „Svetinji nad svetinjama.”

Unutar Šatora od sastanka, u prvom odijeljenju, „Svetinji,” na desnoj strani (sjever), stajao je stol „Kruhovi Prikazivanja”...drveni stol obložen zlatom; i na njemu je bilo stavljeno dvanaest kolača od beskvasnog kruha u dvije hrpe, s tamjanom na vrhu svake hrpe. (Lev. 24:6,7) Bilo je ispravno da

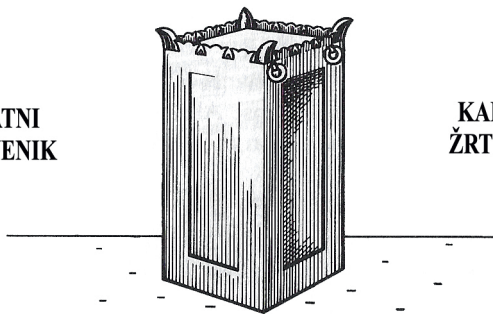

ZLATNI SVIJEĆNJAK

samo svećenici jedu taj kruh; bio je svet i svakog sedmog dana ili na šabat stavljao se novi kruh.

Nasuprot „Stola kruhova predavljanja” stajao je „Svijećnjak,” izrađen od čistog zlata, tučeni rad (iskovan),

**ZLATNI
ŽRTVENIK**

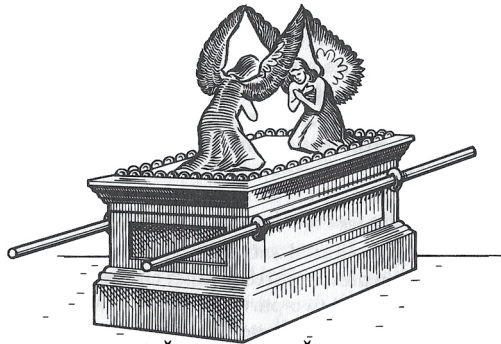

**KADIONI
ŽRTVENIK**

imajući sedam grana, a na svakoj grani svjetiljku. Bilo je to jedino svjetlo u „Svetinji”; jer, kao što smo vidjeli, prirodno svjetlo je bilo zaklonjeno zidovima i zavjesama, i nije bilo prozora. Sam Prvosvećenik se je brinuo za njegovih sedam

sedam svijetljki, obrezivao ih, opskrbljivao s uljem, koji je u takvim prilikama trebao prinijeti kad na Zlatnom Žrtveniku.

Nadalje, blizu „Zastora,” stajao je mali žrtvenik, od drveta prekriven zlatom, nazvan „Zlatni žrtvenik” ili „Kadioni Žrtvenik.” Nije imao vatru na sebi osim onoga što su svećenici donijeli u kadionicama koje su postavili na vrh ovog „Zlatnog žrtvenika,” i onda su usitnili tamjan na njemu, uzrokujući da daje mirisni dim ili parfem, koji je, ispunjavajući „Svetinju,” prodro i preko „drugog zastora” u Svetinju nad svetinjama.

KOVČEG SVJEDOČANSTVA

S onu stranu „Zastora,” u „Svetinji nad svetinjama,” bio je samo jedan komad namještaja – „Kovčeg.” To je bila pravokutna kutija napravljena od drva prekrivenog zlatom, s poklopcem od čistog zlata zvanim Pomirilište ili „Prijestolje Milosti.” Na njemu (i od istog komada), bila su dva kerubina od zlata – tučeni rad. Unutar tog „Kovčega” (pod Pomirilištem) bila je stavljena zlatna zdjela mane, Aronov štap koji je procvao, i dvije ploče Zakona. (Heb. 9:4) Na Pomirilištu se pojavljivalo nadnaravno svjetlo koje je sjalo između kerubina, koje je predstavljalo Božansku prisutnost. Ovo je bilo jedino svjetlo u „Svetinji nad svetinjama.”

Primjetno je da je sav namještaj unutar Šatora od sastanka bio od zlata, ili prekriven zlatom, dok je u „Dvorištu” sve bilo od bakra. Drvo, koje je bilo baza prekrivena s tim metalima, korišteno je, vjerujemo, da učini te predmete lakše težine, lakše prenosivima, nego da su od čvrstog metala. To je bilo važno za uzeti u obzir kada su putovali. Posude hrama, primjerci istih stvari, bile su od čvrstih metala. (1 Kraljevima 7:47-50) Ova dva metala, zlato i bakar, su korišteni, mislimo, predstavljati dvije različite prirode – bakar koji predstavlja *ljudsku* prirodu u svom savršenstvu, malo niža od anđeoske prirode; i zlato koje predstavlja *božansku* prirodu, daleko iznad anđela, kneževina i vlasti. Budući da su zlato i bakar slični u svom izgledu, ali različiti po kvaliteti, tako je ljudska priroda slika i prilika božanske, prilagođena zemaljskim uvjetima. Primijetit će se da uređenje

Tabora, Dvorišta i Šatora

od sastanka tako jasno odvojeni i razdijeljeni u tri opće podjele, predstavljaju tri različite klase blagoslovljene pomirenjem; a dva dijela Šatora od sastanka predstavljaju dva stanja jedne od tih klasa.

„*Tabor*” je predstavljao *stanje* svijeta čovječanstva u grijehu, koji trebaju pomirenje i žele ga i njegove blagoslove, koliko god nejasno analizirali svoje žudnje i uzdisanja. U tipu „*Tabor*” je bio narod Izraela u cjelini, koji je bio odvojen od svih svetih stvari zavjesom od bijelog lana, koja predstavlja one unutar zida vjere, ali onima izvan zida nevjera je ometala njihovo viđenje i pristup svetim stvarima unutar. Postojao je samo jedan prolaz za ulazak u „Sveto mjesto” ili „Dvorište”; tip tako svjedoči da postoji samo jedan put pristupa Bogu – jedna „vrata” – Isus. „Ja sam put,...nitko ne dolazi k Ocu osim po meni.” „Ja sam vrata.” (Ivan 14:6; 10:9)

„Dvorište,” je predstavljalo stanje Opravdanja, u koje se je ušlo kroz vjeru u Krista, „Vrata.” U ovo „Dvorište” smjeli su ući samo leviti (tip za opravdane *vjernike*), za vrijeme Dana Pomirenja. Oni su imali pristup „Bakrenom žrtveniku” i „Umivaoniku,” i služili su u „Dvorištu,” ali nisu imali pravo kao samo leviti (vjernici) ulaziti u Šator od sastanka; Ne, čak ni da pogledaju unutra. (Broj. 4:19,20) U „Dvorištu” su sve stvari bile od bakra, da se ukaže na to da je razred koji je tamo imao pristup predstavljao opravdane *ljude*. „Dvorište” nije predstavljalo stanje duhovne klase tijekom Evandeoskog doba, iako su ga svećenici, u žrtvovanju i pranju, također koristili.

Građevina „Šatora od sastanka,” sa svoja dva dijela, predstavljala je dva *stanja* svih koji prolaze kroz promjenu prirode iz ljudske u duhovnu. Prvi odjeljak, „Svetinja,” predstavljao je stanje svih onih koji su (kao Leviti – opravdani vjernici) posvetili svoju ljudsku narav u smrt, da bi mogli postati sudionici božanske prirode (2. Pet 1:4), nakon što su bili začeti od Duha. Njegov drugi odjeljak, „Svetinja nad svetinjama,” iza „Zastora”...smrt – predstavljala je *stanje* vjernih „pobjednika” koji će doći do božanske prirode. Ovi, nakon završetka njihovog posvećenja u smrti, bit će u potpunosti promijenjeni, *rođeni* od mrtvih u Prvom Uskrsnuću, u božansku prirodu i organizam. Nijedno ljudsko biće, bilo ono ikada tako puno vjere, bilo ono oprano od svakog grijeha i pred Božjim očima opravdano besplatno od svih stvari i računato savršenim, ne može imati bilo koje mjesto ili prednost u duhovnim stvarima koje su predstavljene u unutrašnjosti Šatora od sastanka i Hrama. Ono čak ne može ni pogledati u duhovne stvari, u smislu shvaćanja istih. Ali, tijekom Evandeoskog doba, takvi su „pozvani” posvetiti i žrtvovati svoju ljudsku narav u Božjoj službi, te da umjesto toga naslijede duhovnu narav – kao članovi Tijela Kristova. „A naravni čovjek ne prima ono što je od Duha

Božjega jer je to za njega ludost, i ne može to upoznati, jer se to duhovno prosuđuje.” (1. Kor. 2:14)

Činjenica da su sve stvari u Šatoru od sastanka napravljene od *zlata*, koje predstavlja božansku prirodu, podrazumijeva da je predstavljalo stanje samo takvih koji su pozvani u božansku prirodu. Samo oni leviti koji su bili posvećeni djelu žrtvovanja (svećenici) imali su pristup Šatoru od sastanka; tako da samo oni iz kućanstva vjere koji su posvećeni u žrtvu, čak u smrt, ulaze u božanske uvjete prikazane u Šatoru od sastanka.

U „Dvorište,” opravdano ljudsko stanje, ulazi se samo po vjeri; ali premda mi moramo zadržati vjeru koja opravdava, moramo učiniti više, ako bismo htjeli doživjeti promjenu prirode i postati „nova stvorenja,” „sudionici nebeskog poziva,” da budemo „sudionici božanske prirode.” Ulazak u „Svetinju,” stoga, podrazumijeva naše potpuno posvećenje Gospodinovoj službi, naše začecje duhom i naš početak utrke za nagradom božanske prirode... uvjeti koje su, vjernost našem zavjetu, razapinjanje opravdanog tijela, predstavljajući naše ljudske volje i tijela kao žive žrtve Bogu; više ne tražiti ljudsko zadovoljstvo, čast, pohvale itd., nego biti mrtav za njih i živ nebeskim pobudama. Ipak, u ovo stanje, također, mi još uvijek dolazimo po Kristu Isusu, Gospodinu našem, koji ne samo da je otvorio za nas „Vrata” opravdanja kroz vjeru u njegovu krv, nego koji je također otvorio „Vrata” (prvi zastor) u Šator od sastanka, „novi put života,” kao duhovna bića, kroz i s onu stranu drugog zastora, žrtvom našeg opravdanog tijela.

Otuda dva odijeljenja Šatora od sastanka, „Svetinja” i „Svetinja nad svetinjama,” predstavljali su dva dijela ili faze novog života u kojeg smo začeti Duhom Svetim.

„Svetinja” je predstavljala sadašnje stanje onih koji su začeti od Boga kroz Riječ istine. (Jak. 1:18) Ovi, kao nebeski

orijentirana „nova stvorenja,” iako još uvijek „u tijelu,” imaju svoj stvarni (unutarnji) život i hodaju s Bogom unutar prvog zastora posvećenja, a izvan intelektualnog pogleda svijeta i neposvećenih vjernika. Oni uživaju u unutarnjem svjetlu „zlatnog svijećnjaka” dok su drugi u „vanjskoj tami”; oni jedu posebnu duhovnu hranu, predstavljenu u beskvasnom „kruhu predstavljanja,” i prinose kad na zlatnom žrtveniku, prihvatljivo po Kristu Isusu.

„*Svetinja nad svetinjama*” je predstavljala usavršeno stanje onih novih stvorenja koja, vjerna do smrti, stječu veliku nagradu našeg uzvišenog poziva kroz udio u prvom uskrsnuću. (Otk 20:6) Zatim, iza oba zastora – tjelesnog uma i fizičkog tijela – oni će posjedovati slavna duhovna tijela, kao i duhovne umove. Oni će biti kao njihov Vođa i Preteča iza zastora, koji, nakon što je ušao tamo kao naš Otkupitelj, posvetio *nam je* ovaj novi i živi put – ili novi način života. Heb. 10:20; 1 Ivan 3:2

Duhovno orijentirano stvorenje u „Svetinji” po *vjeri* se raduje kroz rascjep „Zastora” u „Svetinji nad svetinjama,” hvatajući letimične poglede slave, časti i besmrtnosti s one strane tijela; koja je nada kao sidro za dušu, sigurno i postojano, ulazeći u ono što je s onu stranu zastora. Heb. 6:19; 10:20

Vidimo, dakle, da nas opravdanje po *vjeri*, naš prvi korak prema svetosti, dovodi u stanje „mira s Bogom po našem Gospodinu Isusu Kristu.” (Rim 5:1) Kada su naši grijesi oprosteni, ili računati prekrivenima Kristovom pravednošću, korak smo bliže Bogu, ali još uvijek smo *ljudi* – u „Dvorištu.” Kako bismo postigli nagradu uzvišenog poziva koji je Božji u *Kristu Isusu* i ušli kroz „Svetinju” u „Svetinju nad svetinjama,” moramo slijediti

Isusove Stope

našeg Vođe i Glave – „Prvosvećenika našeg vjeroispovijedanja” [tj. veliki svećenik našeg svećeničkog reda] „kraljevskog svećenstva.” Heb. 3:1; 1 Pet. 2:9 -

(1) Vjerom u Kristovu otkupninu, predstavljenu u Bakrenom Žrtveniku, ulazimo kroz „Vrata” u „Dvorište” – prošli smo zastor nevjere i grijeha. Ovaj korak je onaj kojeg naš Gospodin Isus nikada nije preduzeo, jer nije bio od Adamske vrste, nego svet, nedužan, odvojen od grešnika, nikada nije bio izvan stanja Dvorišta.

(2) Odricanjem od naših opravdanih ljudskih volja i svih naših ljudskih želja i nada, prolazimo prvi zastor, ili zastor ljudskog razmišljanja – računajući ljudsku volju kao mrtvu; odsad se ne savjetujemo s njom, već samo s Božjom voljom. Mi sada nalazimo sebe kao „nova stvorenja” u „Svetinji” – „u prvom od „nebeskih predjela” ili Svetinja (Ef 2:6 – *Diaglott*) i počinjemo biti prosvijetljeni „Zlatnim svijećnjakom” (Božja riječ) što se tiče duhovnih stvari – „dubokih stvari Božjih,” te bivamo svakodnevno osvježavani i jačani s istinom, kao što je prikazano sa „kruhovima predstavljanja,” zakonito samo za svećenike da jedu. (Mt 12:4) I tako prosvijetljeni i ojačani, trebali bismo svakodnevno prinostiti žrtve na „Zlatnom žrtveniku,” prihvatljive Bogu po Isusu Kristu ugodni miomiris našem Ocu. 1 Pet. 2:5*

Tako su svi sveci, svi posvećeni, u „nebeskom” ili „svetom” *stanju sada* – „sjede [u mirovanju i u zajedništvu] s Kristom na [prvom od ovih] nebeskih predjela,” ali još nisu ušli u „najsvetiji od svih.” Ne, prvo se mora proći još jedan zastor. Kao što je prolazak prethodnog zastora predstavljalo *smrt LJUDSKE volje*, tako je prolazak drugog zastora predstavljalo *smrt LJUDSKOG tijela*; i

*Riječ duhovna u ovom tekstu izostavljena je u najstarijem Grčkom MSS, Sinajskom, s očitom ispravnošću. Ne duhovna, već ljudska prava, prednosti, život, itd., su žrtvovani.

oboje su preduvjeti za dovršiti našu „žrtvu.” I fizički um i tijelo moraju biti ostavljeni prije nego što možemo ući u „najsvetiji predio od svih” – „usavršeni kao sudionici božanske prirode i njezinih duhovnih uvjeta: jer tijelo i krv ne mogu naslijediti Kraljevstvo Božje. (1 Kor. 15:50) usporediti Ivan 3:5,8,13.

S tim mislim na umu, što se tiče tri stanja koja predstavljaju ova tri mjesta, „Tabor,” „Dvorište” i „Šator od sastanka,” u našem sljedećem proučavanju ćemo zapaziti posebno tri klase koje dolaze pod te uvjete; naime., Nevjerujući svijet, Opravdani Vjernici i Sveci ili Posvećeni Vjernici, prikazani u tipu, pojedinačno sa Izraelcima, Levitima i Svećenstvom.

Šator od Sastanka

„Kakvo je to usamljeno tajanstveno prebivalište,

Okruženo zidom besprijeckorno bijele boje;

Danju žrtvenik u pustinji,

Noću tihi promatrač na ravnici?

„Tko prebiva unutar njegovog posvećenog zastora,

Svjetovnim i stranim nogama uskraćeno?

Tko odgovara kad svećenik, u bijelo odjeven i svijetao,

Poškropi krvlju dobivenih 'junaca i jaraca'?

„Mislite li da Onome s titulom svemogućí

Nisu potrebni ovi često ponavljani obredi,

Ili zadovoljava puku taštinu mirisom

Od kada, ogrtačima vezenim i svjetiljkama žrtvenika?

„Ne, uistinu! Ljubopitljive tapiserije,

Posude izrađene od srebra, bakra, zlata,

Svečani načini žrtvovanja,

Sve „bolje stvari” iz Evandeoskih vremena su prorekli.

„I sretan je onaj čiji pobožnii pogled prepoznaje

„Tipove i sjene” koje bi se inače mogle nejasno pratiti:

Njegov prinos na zlatnom žrtveniku gori,

On rješava tajne 'svetog mjesta.’”

„Na krvlju umrljanom prijestolju milosti on čita

Pomirenje zapečaćeno od onoga koji je otišao prije,

A s otvorenih nebesa Otac žuri

Bogatstvo njegove ljubavi i milosti da izlije.’”